

DANIEL SÁNCHEZ PARDOS

G

UN ORAȘ MISTERIOS: BARCELONA

UN TÂNĂR VIZIONAR: GAUDÍ

O CONSPIRAȚIE CARE ASCUNDE
UN PERICOL DE MOARTE

Traducere din limba spaniolă
MIOARA ADELINA ANGHELUȚĂ

Tramvaiul se opri în colțul străzii Canuda, făcând să răsunе de mai multe ori clopotul care anunța capătul liniei. „Cauze care nu țin de controlul și de voința companiei“, anunța controlorul, ale cărui cuvinte împrumutaseră, brusc, un ton sobru. Acesta, un băiat imberb, cu un aer bolnăvicios, în ultima jumătate de oră, nu făcuse altceva decât să se învârtă cu o stângăcie înduioșătoare în jurul singurei domnișoare din vagon, dar acum, silit de împrejurări, strângea mânerul semnalului de alarmă cu siguranța unui profesionist trecut prin tot felul de situații neprevăzute.

– Vă rugăm să părăsiți vehiculul în ordine! repeta el, sprijinindu-se acrobatic de treapta ușii laterale și rotindu-și neîncetat mâna dreaptă. Nu vă apropiați de cai! Păstrați biletele pentru reclamații ulterioare!

Patru vehicule de pompieri, ai căror cai fuseseră deshămați, ocupau aleea centrală a bulevardului La Rambla¹, luptându-se cu flăcările unui incendiu care, după toate aparențele, depășea cu mult posibilitățile lor modeste. Unul dintre vehicule invadase, cu tot arsenalul său de tulumbe, strada care cobora spre mare, în timp ce, de jur împrejur, se adunaseră zeci de curioși, fără să le pese că stăteau chiar pe șinele de tramvai care treceau pe acolo. Se uitau atenți când

¹ Bulevard care coboară de la Piața Catalunya până în port. Are, pe mijloc, o alee pietonală, mărginită de două șiruri de arbori și, pe laturi, două benzi de circulație pentru vehicule, fiecare cu câte un trotuar. (n.tr.)

la agitația neputincioasă a pompierilor, când la vâlvătaia care mistuia, cu pocnete frenetice, o clădire de patru etaje aflată în colțul celuilalt trotuar. Rămășițele indescifrabile ale unui mare afiș comercial încă mai atârnavă la parterul clădirii, din care acum aproape că nu mai rămăsese altceva decât o carcasă înnegrită și fumegândă: toate geamurile săriseră în aer din cauza căldurii, iar cioburile, împrăștiate pe caldarâm ca o dără de confetti venețiene, scânteiau minunat în străfulgerările multicolore ale flăcărilor. Pâlcuri răzlețe de bărbați și femei se strânseseră pe la colțurile străzilor învecinate, pe la ușile cafenelelor, la balcoanele clădirilor încă neevacuate de poliție, în timp ce roiuri de copii alergau de colo colo pe stratul fin de cenușă și sticlă spartă care acoperea strada principală. Clopotele bisericii Belén, răsunând frenetic deasupra Pieței Boquería, dăduseră semnalul de alarmă la izbucnirea incendiului, în timp ce lângă fântâna Canaletas, printre cisternele a două tulumbe de pompieri, un cor de călugărițe de la mănăstirea Santa Teresa își înălța rugăciunile către cer în mijlocul indiferenței generale.

În toiul aceluia vechi ritual urban care se desfășura în jurul nostru, nimeni nu avea ochi decât pentru jocul flăcărilor.

– Părășiți vagonul în ordine, vă rog! Nu vă apropiați de cai!

În ciuda a tot ceea ce se întâmpla, mă bucuram că se încheiase călătoria și că puteam să simt pământul sub picioare. Neliniștea căilor agitați se resimțise în mersul tramvaiului încă de la prima curbă a Pieței Catalunya, când mirosul inconfundabil de ars ajunsese să domine celelalte mirosuri obișnuite în partea aceea a orașului, iar acum, la colț cu strada Canuda, în imediata apropiere a focului, puțin a lipsit ca bidiviii, în număr de patru, să nu se scuture cu totul de orice fărâma de supunere cu care se deprinseseră, lăsându-se în voia celui mai pur instinct de animale speriate.

Nu mi-ar plăcea să fiu acum în pielea vatmanului, mă gândeam în timp ce coboram ultimele două trepte ale scării laterale. Și nici a controlorului. Și nici a vreunui curios din mulțimea care contempla cum evolua incendiul fără să se urnească din mijlocul șinelor.

– Aceasta, domnule, este mireasma tinereții mele, îmi spuse atunci unul dintre numeroșii bătrâni care observau scena lângă mine.

– Mă scuzați, ce spuneți?

– Mirosul de ars de pe La Rambla. Mirosul acesta.

Bărbatul adulmecă aerul de dinaintea sa cu o plăcere exagerată.

– Îl simt și parcă văd din nou cum ard toate mănăstirile.

I-am zâmbit politicos.

– Trebuie să fi fost un adevărat spectacol.

– Cum nu se poate mai bine spus, tinere.

Bărbatul mai inhală câteva guri de fum, apoi suspină sonor:

– Focul se întindea de la un zid la altul. În aer mirosea a rasă monahală arsă. Și, până la urmă, pentru ce?

Până la urmă, pentru ca niște călugărițe să se ia de mână și să se roage cât puteau de tare lângă o fântână a cărei apă, după câte se pare, nimeni nu știa cum să o transporte până la clădirea pe care flăcările o mistuiau chiar dinaintea ei. M-am gândit la asta fără să o spun însă.

– Ce n-aș da să fi putut asista și eu!

– Dacă ați fi asistat, acum ați fi la fel de bătrân ca mine. N-aveți de ce să vă pară rău.

Bărbatul își înclină puțin capul și o luă pe La Rambla în jos, adulmecând încă aerul cu ochii umeziți de nostalgia zilelor fericite din timpul incendierii mănăstirilor din 1835.

În timp ce-l vedeam dispărând printre celelalte umbre omenești strânse în jurul incendiului, m-am gândit că, fără doar și poate, bătrânul nu era singurul locuitor al Barcelonei care, în noaptea aceea, avea să viseze la vremurile îndepărtate ale tinereții pierdute.

Barcelona era singurul oraș din lume unde bătrânilor li se puneau un nod în gât de fiecare dată când simțeau miros de cărămidă arsă.

Un oraș în care bunicii visau să incendieze biserici, iar nepoții să facă bani.

Controlorul își făcuse datoria de a-i evacua pe toți călătorii din tramvai și acum stătea liniștit de vorbă cu vatmanul coborât de pe capră. Caii încă nu fuseseră deshămați de la sistemul complicat de

curele care îi lega de vehicul, iar în jurul lor se strânsese o ceată de copii curioși să afle a nu știu câta noutate a dimineții. Pe aceeași scenă mai dădeau târcoale un câine fără un picior, dintr-o rasă nedefinită, și un cerșetor cu capul acoperit cu o pălărie tricorn albastră. Înainte să mă întorc spre clădirea în flăcări, privirea mea a zăbovit câteva clipe asupra acestui tandem ciudat: cerșetorul bărbos, îmbrăcat în zdrențe, și câinele lui fără un picior.

Acela a fost momentul când, îmi amintesc prea bine, în marea de capete negre care ocupau alea centrală a bulevardului La Rambla, am văzut ivindu-se părul roșu al Fionei Begg.

Și tot atunci puțin a lipsit să nu mor strivit de patru cai nestăpâniți.

Totul s-a petrecut în câteva clipe. Am zărit-o pe Fiona pe alea centrală bulevardului La Rambla și am făcut instinctiv un pas în spre ea, trecând peste șinele blocate ale tramvaiului. Chiar în momentul acela, caii au început să lovească furios cu copitele în pietrele pavajului și să se scuture înnebuniți în chingile lor, gata s-o pornească din nou pe La Rambla în jos, cu toată impetuozitatea groazei pulsând în sângele lor bătrân.

Îmi amintesc cum, în acele fracțiuni de secundă, primii doi cai mă țintuiau cu ochii ieșiți din orbite. Îmi amintesc sudoarea ridicându-se ca un abur de pe spinarea lor și pulberea de cenușă ce le acoperea coamele negre-tăciune. Îmi amintesc boturile lor umede, căscându-se și închizându-se întruna. Îmi amintesc mirosul răsuflării lor cu o clipă înainte să mă prăbușesc și țipetele copiilor fugind încoace și încolo și durerea crâncenă a unui impact care nu a ajuns să se mai producă.

– Vă simțiți bine, domnule?

Îngenuncheat lângă tramvaiul oprit din nou, mi-am ridicat ochii spre locul de unde venise întrebarea și l-am văzut pe cel care, după toate aparențele, tocmai îmi salvase viața.

Era un tânăr înalt și subțirel, cu o înfățișare plăcută, chipul palid și obrazul bărbierit în întregime. Ca și mine, să fi avut cu puțin

peste douăzeci de ani. Era îmbrăcat cu niște pantaloni negri cu o eroială englezească impecabilă și o redingotă strânsă pe corp de sub care ieșea o cravată lată, legată cu un nod cam extravagant. Avea cei mai albaștri ochi pe care îi văzusem de când mă întorsesem la Barcelona, iar de sub jobenul care îi încorona capul i se ivea părul des și aproape tot la fel de roșu ca al Fionei.

Mâna stângă a tânărului îmi susținea cu fermitate antebrațul drept: din câte puteam să-mi dau seama, același de care trăsese puțin mai înainte ca să mă ferească din calea cailor agitați.

– Cred că da, am murmurat, ridicându-mă în picioare cu ajutorul lui și cântărind situația din proaspăta mea perspectivă de supraviețuitor al unui accident.

Nicio mână, niciun picior nu-mi fuseseră strivite de copitele cailor. Nu aveam niciun os rupt, sucit, niciunul nu se întrevedea printr-o rană deschisă. Nu apăruse niciun firicel de sânge.

– Nicio daună ireparabilă, conchise tânărul, în timp ce schița un surâs puțin forțat și îmi slăbea brațul din strânsoare.

Atunci s-a îndepărtat câțiva pași, mi-a cules pălăria din balta noroioasă unde căzuse și mi-a întins-o cu un gest oarecum ceremonios.

– Mi-e teamă însă că pălăria nu va mai fi aceeași.

În acest moment, am observat că mă înconjuraseră patru sau cinci bărbați în uniformă, cu un aer îngrijorat și pe ale căror chipuri se citea solitudinea, în mai mică sau mai mare măsură. În spatele lor, la o distanță prudentă de șinele tramvaiului, o sută de perechi de ochi erau ațintite asupra mea. Preț de câteva clipe, incendiul de pe strada Canuda trecuse într-un plan secund pentru ca eu și spectaculoasa-mi moarte ratată să ne transformăm fulgerător în protagoniști. În spatele cisternei pompierilor, alți doi bărbați îmbrăcați în uniformă, poate vatmanul și controlorul cel firav, se tot luptau cu cei patru cai zbuciumați. Bidiviii încă se mai zbăteau ca niște demoni negri prinși în atelaj, doar că acum nu mai păreau vestitorii morții spumegând cumplit, ci niște biete animale de povară speriate și scăldate în sudoare.

Mi-am luat pălăria și am privit-o cu interes.

– E cumpărată de curând, cred că i-am spus.

Tânărul roșcat a dat grav din cap.

– Atunci, păcat de ea. Sigur vă simțiți bine?

Nici măcar n-am avut răgaz să-i răspund, pentru că unul dintre bărbații în uniformă adunați în jurul meu s-a dovedit a fi un înalt funcționar al întreprinderii de transport, care, din simțul datoriei, m-a copleșit în minutele următoare cu nenumărate rugăminți, recrete și scuze nesolicitate, punându-mi astfel răbdarea la grea încercare. Când în sfârșit am izbutit să scap de el, tânărul dispăruse, iar în locul lui, sau foarte aproape de acela unde fusese el mai înainte, se afla femeia din cauza căreia, indirect, era să mor.

– Așa îți începi tu viața de student? a fost prima întrebare pe care mi-a pus-o. Aruncându-te în fața tramvaiului?

Fiona Begg.

Desenatoarea principală de la *Știrile ilustrate*.

Femeia al cărei accent de copil crescut în preajma bisericii Saint Mary-le-Bow încă îmi mai stârnea, de fiecare dată când îl auzeam, un oarecare fior în stomac și un nou val de ură împotriva tatălui meu.

– Sunt bine, i-am spus, luând mâna înmănușată pe care mi-o întindea Fiona și strângându-i-o ușor. Un mic accident.

De sub masca-i obișnuită de *cockney*, dură și imperturbabilă, Fiona mă privea cu sinceră îngrijorare. O roșeață plăcută îi îmbujora trăsăturile, englezești până în cel mai fin detaliu, de parcă s-ar fi pudrat cu puțin timp înainte să iasă din birou sau de parcă fumul tot mai negru și mai gros ieșind din măruntaiele clădirii ar fi început să-și facă efectul asupra sănătății celor care încă mai zăboveau nehotărâți în preajmă.

– Un mic accident? În Londra, Gabriel, am spune că puțin a lipsit să mori călcat de tramvai.

– În Barcelona nu suntem la fel de dramatici, i-am replicat, surprins eu însumi de îndată de folosirea persoanei întâi plural. Ce faci aici?

Fiona a agitat scurt caietul de desen pe care îl ținea la piept.

– Tu ce crezi?

– Te-a trimis tatăl meu?

Femeia a tăgăduit din cap, stârnind un tremur încântător de mărgelile albastre și codițe roșcate, scuturând însă, după câte mi s-a părut, și o pulbere fugară de cenușă în jurul feței.

– Nu, m-a trimis tatăl meu.

– Nu s-a produs niciun asasinat în ultimele douăzeci și patru de ore, am îndrăznit eu.

– Un incendiu e un incendiu. Cu atât mai mult când ceea ce arde e...

Fiona n-a putut să-și încheie fraza. În clipa aceea, o cornișă întreagă a ultimului etaj al clădirii cuprinse de flăcări s-a prăbușit pe trotuarul străzii Canuda, provocând de îndată pe alea centrală a bulevardului La Rambla o reacție în lanț de țipete înspăimântate, îmbrânceli și rugăciuni și mai pătimăse. Căii înhâmați la tramvai se cabraseră din nou, sub povara hamurilor. Pompierii din jurul vehiculelor oprite începuseră să-și strângă furtunurile inutile, strigându-și unii altora ordine de neînțeles, în timp ce un nor înecăcios de culoarea cenușii plutea foarte jos pe deasupra capetelor tuturor celor prezenți, înainte să se risipească în norul gros și atotcuprinzător al noxelor barceloneze. De data aceasta, până și copiii care alergau în cerc printre cisternele pompierilor au luat-o la sănătoasa spre Piața Catalunya.

Fiona s-a apropiat și mai mult de mine, trecându-și brațul după al meu.

– Ar fi mai bine să te scot de aici, mi-a spus. Nu-mi place deloc cum se tot uită caii ăștia la tine.

– Și de când te îngrijorează atât de mult siguranța mea?

Fiona mi-a surâs deodată, cu o neașteptată blândețe.

– Dacă te las să fii ucis în prezența mea, tatăl tău s-ar putea simți ispitit să mă concedieze.

I-am surâs și eu.

—Acum înțeleg.

Clopotele bisericii Belén și-au oprit dangătul care dădea alarma de incendiu ca să bată ora nouă dimineața. Vrând-nevrând, sosise momentul să mă pun în mișcare: la zece trebuia să-mi încep noua mea viață de student în Lonja del Mar, fosta bursă barceloneză, până la care aveam de străbătut jumătate de oraș, și nici măcar faptul că aș fi putut fi strivit într-un accident n-ar fi putut justifica în fața lui Sempronio Camarasa absența mea din prima zi de curs. Așa că mi-am potrivit pe cap cât de bine am putut pălăria greu încercată și, la braț cu Fiona, iarăși împreună, am pornit-o pe La Rambla în jos, spre mare, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

2

Birourile publicației *Știrile ilustrate* ocupau cele trei etaje ale unui frumos palat renașcentist, de dimensiuni reduse, aflat în partea de vest a străzii Fernando al VII-lea. Alegerea unei clădiri atât de scumpe, aflată în plin centru, prea puțin adaptată uzului industrial modern și atât de extravagantă pentru ceea ce nu era altceva decât sediul unui ziar de senzație avea, după Martin Begg, un scop care nu se măsura în bani sau în confort și nici măcar în utilitate. Tot ce aveau de oferit garguiile, arhitravele și ferestrele cu arce semicirculare ale acelei fațade vechi de sute de ani reprezenta doar un capital simbolic. Directorul ziarului *Știrile ilustrate* explica toate acestea printr-o analogie grăitoare, pe care tatăl meu, posesorul buzunarului care plătea chiria, nu înceta să o repete ori de câte ori avea ocazia: să instalezi redacția unui ziar specializat în infracțiuni într-un palat din zona nobilă a orașului e ca și cum ai deschide un bordel într-o biserică părăsită. Decizia părea riscantă, dar cel puțin erai pe buzele tuturor.

În dimineața aceea, vânzoleala tipografilor și a zețarilor, a secretarelor harnice, a curierilor și a ziariștilor de teren nu se deosebea cu nimic de cea care însuflețise parterul și în timpul celorlalte trei dăți când mai trecusem pe acolo. Vuietul mecanic al tipografiei care ocupa marea hală centrală se contopea cu glasurile supraveghetoriilor, vreo zece sau doisprezece bărbați îmbrăcați în halate albastre, cu acel aer de eficiență detașată specific lucrătorilor manuali care-și știau bine meseria. Câțiva gazetărași care abia dacă împliniseră

vârsta majoratului umblau încoace și încolo în jurul acestora încărcăți cu suluri de hârtie, carnete de notițe și planșe ilustrate pe jumătate terminate, iar din când în când un ziarist ceva mai vârstnic își ițea capul prin golul scării și striga câte un ordin de care niciunul dintre cei prezenți nu părea să țină seamă.

Secretarele, la rândul lor, ocupau un șir întreg de birouri aflate în capătul stâng al sălii, între ușa de acces la curtea interioară a clădirii și piciorul scării ce ducea spre etajul principal al redacției. Un perete cu geamuri de sticlă le despărțea de mașinăriile tipografiei și de agitația dinăuntru, ferindu-le de zgomotul de fond, de mirosul înțepător de tuș și de hârtie caldă și, fără îndoială, și de limbajul nu tocmai cuviincios al bărbaților cu care împărțeau hala. Toate secretarele, fără excepție, erau tinere și atrăgătoare, majoritatea fiind îmbrăcate asemenea unor domnișoare de familie bună. Ca și datele trecute, niciuna nu-mi observase prezența: izolate de restul lumii printr-o membrană de sticlă sablată, scăldate în lumina artificială a marilor lampadare, capetele fetelor rămăneau imperturbabil înclinate asupra mormanelor de facturi, depeșe și rapoarte interne de care trebuiau să se ocupe fără întârziere, singura mișcare perceptibilă în privința lor fiind sânguinciosul du-te-vino al stilourilor pe hârtie.

– Dacă ai terminat de inspectat domnișoarele poți să-mi dai pălăria, mi-a spus Fiona privindu-mă cu un aer distrat de pe a cincea treaptă a scării. Se va găsi cineva pe aici, pe sus, care să știe ce să-i facă.

Ușor fâstăcit, mi-am luat privirea de la șirul de secretare și am continuat să urc pe scară.

– Nu inspectam pe nimeni, am murmurat. Eu doar...

– Din pur interes profesional, se înțelege, m-a întrerupt Fiona. În definitiv, ești fiul patronului.

Fiul patronului. În orice altă împrejurare, acesta ar fi fost începutul unei lungi discuții cu Fiona despre sarcini și îndatoriri și beneficiile cât se poate de îndoielnice derivate din condiția mea de prim născut al lui Sempronio Camarasa. Dar timpul ne zorea din urmă.

– Ți-am mai spus că nu am nevoie de nimeni care să-mi curețe pălăria.

– E prima ta zi de curs. Chiar dacă ne aflăm în Barcelona, doar nu vrei să te prezinți din prima zi cu o pălărie murdară de noroi.

– Mai rău ar fi să mă prezint cu o pălărie curată cu o jumătate de oră mai târziu.

– Durează doar o clipă. Dacă mă aștepți în birou, o să-i cer cuiva să-ți aducă o ceașcă de ciocolată.

Înainte să mai pot protesta, Fiona a dispărut pe coridorul care se deschidea la dreapta vestibulului principal de la primul etaj ținând pălăria mea într-o mână și caietul ei de desen în cealaltă. Doi tineri îmbrăcați în haine specifice ziariștilor de teren s-au întâlnit cu ea înainte să o cotească brusc pe coridor și să o pierd din vedere; nici ei n-au schițat vreun gest de salut și nici ea nu și-a întors măcar cu un centimetru capul înspre ei. M-am gândit că tensiunile nu dispăruseră din culisele redacției *Știrilor ilustrate*. Sau poate că tinerii erau nou-veniți și nu cunoșteau identitatea doamnei pe lângă care tocmai trecuseră, ignorând-o total.

De îndată ce am intrat în biroul Fionei, am remarcat că ajunsese să semene tot mai mult cu camera de tortură de la muzeul figurilor de ceară al doamnei Tussaud. Zeci de ilustrații acopereau aproape toate suprafețele orizontale ale încăperii, ba chiar și podeaua, canapeaua sau cele trei fotolii din piele andaluză de bună calitate dispuse în jurul biroului principal, toate întruchipând un vârtej năucitor de suferințe omenești pe care pana iscusită a Fionei știa să le schițeze cu lux de amănunte din câteva linii trasate cu tuș negru și gros ca sângele închegat. Bărbați și femei atârând în ștreang, spânzurați de creanga vreunui copac sau de vreo cornișă ce stătea să se desprindă. Bărbați asupra piepturilor cărora erau ațintite arme de foc. Femei zăcând fără cunoștință înaintea robinetului deschis al unei lămpi de gaz. Bărbați și femei înjunghiați în plină stradă, strângulați în intimitatea căminului, loviți până cădeau fără suflare cu obiecte mai mult sau mai puțin dure. Bărbați, femei și copii prinși

în incendii, naufragii sau accidente de circulație, strigând după ajutor în fața unor spectatori neputincioși, murind pentru totdeauna înlăuntrul unor ilustrații la fel de absurde și de iremediabile ca viața însăși.

Era cât se poate de limpede că singura fiică a lui Martin Begg nu-și pierduse nicio fărâmbă din talentul care, încă de la Londra, o făcuse cunoscută drept cea mai lipsită de prejudecăți desenatoare din presa locală.

– Nu am găsit pe nimeni dispus să-ți aducă ciocolata, mi-a spus chiar atunci Fiona, intrând în birou fără să bată la ușă și surprinzându-mă, astfel, ținând în mâini scena cumplit de sângeroasă a unei crime pasionale. În schimb, am găsit chiar un redactor-șef care să-ți perie pălăria. Îți place?

Ochii ei cenușii se uitau la ilustrația pe care curiozitatea mea tocmai o extrăsese din teancul revărsat peste perna de la capătul canapelei. Am privit-o din nou la rândul-mi: o femeie îngenuncheată chiar în mijlocul unui salon burghez desăvârșit, cu mâinile împreunate în dreptul feței, îmbrăcată doar pe jumătate, iar înaintea ei, furios ca un cavaler medieval răz bunător, un bărbat cu mustați răsucite care strângea în pumn un cuțit șiroind de sânge, cu lama îndreptată în jos.

– Că-ți irosești talentul pe mizeriile astea? Știi bine că-mi place. Fiona a surâs.

– Dragul meu, trebuie să mai și muncim ca să avem ce mânca, mi-a spus închizând în urma ei ușa biroului cu o lovitură iscusită de șold. Încă mai avea în mâna dreaptă caietul de desen de care nu se despărțise de când ne întâlniserăm pe La Rambla, în timp ce în stânga ținea acum o ceașcă de ciocolată aburindă. Ți-am pregătit-o eu însămi.

Am luat ceașca pe care mi-o întindea Fiona și i-am mulțumit. Am luat o înghițitură, am savurat-o și am dat din cap cu seriozitate.

– Excelentă!

– Și, pe deasupra, foarte nimerită ca să te întremezi. Vrei să ne așezăm?

Fiona a luat o parte din vrafurile de ilustrații care acopereau mijlocul canapelei și le-a împins spre margini, formând de o parte și de alta două teancuri de câțiva centimetri înălțime. Apoi s-a așezat lângă teancul din dreapta și m-a invitat să mă așez și eu lângă ea.

– Un spațiu de lucru cam încărcat, nu?

– E de necrezut când te gândești că ziarul funcționează doar de o lună și jumătate, a spus ea privind gânditoare în jur. Peste un an, abia dacă vei mai avea pe unde să pășești în biroul ăsta.

„Peste un an, m-am gândit eu, poate că nici ea, nici ziarul nu aveau să se mai afle aici.“

– Atunci va trebui să colonizezi și alte birouri, i-am răspuns eu în schimb.

În acea clipă, Fiona a deschis caietul de desen și mi l-a așezat pe genunchi.

– Și asta ți se pare o mizerie?

Am cercetat pentru câteva minute diversele ilustrații care ocupau ultimele pagini ale caietului, toate menite să surprindă în cel mai mic detaliu incendiul ai cărui martori fuseserăm în urmă cu puțin timp: fumul, flăcările și norii de cenușă; tulumbele pompierilor; polițiștii în uniforme agitându-se neputincioși; corul călugărițelor în rugăciune; tramvaiul oprit pe banda laterală de circulație care cobora spre mare, cu caii în repaus și zeci de curioși invadând șinele ca niște mici pete negre, însuflețite totuși de o uimitoare vioiciune.

– Poate că m-am pripit puțin în aprecierea dinainte, am încuviințat în cele din urmă, admirând ca întotdeauna priceperea Fionei de a condensa în geometria pură a liniilor de tuș, trasate cu o eficacitate expresivă, realitatea mereu surprinzătoare, plină de detalii inutile și de incoerențe supărătoare.

– Te-ai pripit puțin, ai spus. Venind din partea ta, voi lua asta drept un compliment.